

victòria del PP

L'abstenció derrota a

Sumari nº 9

Balanç eleccions pàg 3 y10-13

Congres CCOO pàg 4-6

Amb les lluites: El Ejido pàg 9

Mobilitzacions a l'ensenyament pàg 4 i 18

Dona treballadora pàg 14-16

Suplement
Correo Internacional nº 78

PSOE-IU

En la mesura que el *Correo Internacional* es regularitza com a suplement de les publicacions de les seccions de la LIT-CI, ens veiem obligats a pujar el preu a 150 ptes. en tots aquells números del nostre diari en que correspongui la seva publicació.

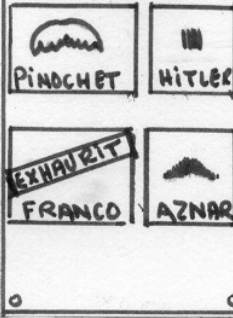
TRULÓ D' ANUNCIS

L' agenda març-abril

- 21/3: Dia internacional contra el racisme. Concentració a Almeria convocada per d'organitzacions d'immigrants.
- 22/3: Vaga de l'ensenyament públic. Manifestació a les 12'30 (Pza. Urquinaona-Pza. St. Jaume)
- 23/3: Vaga d'estudiants de les Universitats catalanes.
- 23/3: Reunió d'organitzacions per concretar el suport a la gira de representants de treballadors/es d'El Ejido. Local de LI
- 25/3: Marxa a Madrid dels treballadors i treballadores de RENFE
- 26/3: Concentració en Madrid per la defensa dels drets dels/de les immigrants. Convoca AEME. Marxa des d'El Ejido a Madrid.
- Primera setmana d'abril: concentració de l'ensenyament públic davant del Parlament
- 12 i 15 d'abril: Congrés Confederal de CCOO.

Després dels resultats electorals, hi ha qui corre a posar-se el bigoti...

MODELS EN VENDA

De Trotsky:
Al camperol ric no se l'enganya. Aquest jutja no per les paraules, sino pels fets, pels impostos, pels preus; calcula en espècies. Però sí es pot enganyar a la classe obrera, al partit proletari. Res rossega tant l'esperit revolucionari del partit proletari com les maniobres desprovistes de principis i efectuades a esquesnes seves.

Stalin; el gran organitzador de derrotes

El 25-3, a les 21hs. fan un concert a Badalona, contra la impunitat en Xile, Uruguai i Argentina. Actuen Inti Illimani, León Gieco i Jorge Drexler J.L

i com a convidats:
Mercedes Sosa
Grandes Quintana
Cima Balain
Victor Manuel R.

El racó de les pintades

LA LLET D'ESTRANGERIA
PER A LA RETINA SOFIA!

Ai! Josemaria... És inimaginable tan menes... hay que ver como les alianças venen osculitas!

Lletra:

Sóc una ratlla a la mar
Fantasma a la ciutat
Em diuen el clandestí
Per no portar paper.

"Clandestino" - MANU CHAO

El PP arrenca un triomf contundent en escons més per la derrota de l'oposició que per un augment substancial de vots propis. Així el PP només amb mig milió de vots més, és a dir amb un 5% d'augment, obté 27 nous diputats. Contràriament el PSOE perd més de 1,6 milions de vots, mentre que IU en perd 1,4 milions. On van a parar aquests vots? A l'abstenció. És a dir, l'acord de Govern PSOE-IU, un acord de conveniència, no ha convençut ningú. No només no ha aconseguit arrossegar els sectors que anteriorment els havien abandonat desencantats sinó que no ha pogut detenir aquest aprofundiment de l'abstenció. Aquesta, de caràcter eminentment obrera i jove ha imposat un càstig sever al PSOE i a IU, però seria equivocat responsabilitzar els treballadors del triomf del PP. L'únic responsable de l'augment de l'abstenció són les direccions d'aquests partits que han desmobilitzat i frustrat tota la il·lusió per enfrontar la dreta al presentar un programa de Govern nefast per als interessos dels treballadors.

Les dues conseqüències immediates dels resultats electorals són el reforçament del Govern del PP i l'aprofundiment de la crisi en el PSOE i IU. La primera víctima del PSOE és la dimisió d'Almunia, que ha estat derrotat dues vegades en aquest procés electoral, primer dins el seu partit per Borrell, i ara per Aznar. A la dimisió d'Almunia n'han seguit d'altres en cadena dins el PSOE, i una convocatòria de Congrés per al juliol. No sembla que vagin millor les coses dins de IU després d'un cicle de pèrdues catastròfiques a totes les eleccions que s'ha presentat. El gir continuat a la dreta que ha imposat la direcció per tal d'evitar aquest procés no ha fet res més que accelerar-lo. Malgrat tot, Frutos i la direcció del PCE anuncien que aprofundiran aquesta línia per a tota la legislatura. El centre d'atenció passarà a la propera Assemblea General de IU prevista per enguany i en la qual s'ha de decidir la substitució d'Anguita com a Coordinador General.

A Euskadi s'ha modificat el panorama a causa dels atemptats d'ETA i la crida a l'abstenció de HB/EH: el PP ha pujat en vots (molt per sobre dels resultats estatals) beneficiant-se d'aquests atemptats, tant si són contra els seus propis dirigents com contra el socialista Buesa. L'abstenció a Euskadi ha augmentat, però amb una mitjana similar a la resta de l'Estat, potser compensada per una reacció contrària entre qui no volia veure's identificat amb HB. Una part de vots HB/EH van ser per al PNV, que va veure augmentar els seus vots i diputats, i en menys quantitat per a EA, que ha minvat el seu progressiu deteriorament.

Però el resultat de les eleccions va més enllà dels resultats mateixos pel que fa a la reorganització de l'esquerra. El Pacte defineix un espai comú de PSOE i IU, i acaba amb l'ambigüitat en la qual IU s'ha anat movent durant aquests últims anys, un espai comú que no resol les reivindicacions obreres i populars. A més, el Pacte de Govern suposa la renúncia d'IU a punts determinats del seu programa i a l'acceptació gairebé completa del programa del PSOE. Així doncs, aquests fet juntament amb el fracàs electoral continuat empeny corrents internes de IU cap a la dreta, cap al PSOE. De la mateixa manera hauria d'aixecar resistències front la direcció a l'esquerra d'IU.

El creixement de l'abstenció expressa el rebuig d'un sector substancial de treballadors i joves al PSOE i a IU, però ara per ara no hi ha un referent polític que permeti organitzar aquest sector. No obstant els més de 44.000 vots del POSI en el senat a Barcelona apunten a un sector que ha volgut recolzar una opció clarament a l'esquerra de IU-EUiA. Reorganitzar aquests sectors de treballadors i joves és la tasca urgent a desenvolupar. No coneixem cap altre camí per participar de la reorganització d'aquest sector que el camí d'articular una política d'unitat d'acció el més àmplia possible, i molt especialment ajudar a impulsar la mobilització i participar de la mateixa, perquè és com a resposta a les reivindicacions que sorgirà la necessitat de reorganitzar aquest espai.

La majoria absoluta del PP és un atemptat als drets dels treballadors, de la joventut i dels pobles. Un compromís de repressió a Euskadi, de més repressió contra els immigrants, d'acceleració del procés ja molt avançat de privatitzacions, una amenaça per a l'ensenyament i la sanitat públiques, un impuls a la precarietat laboral... Cal posar-se en guàrdia des d'avui mateix i exigir de les direccions sindicals que acabin amb la política de desmobilització que tan nefastos resultats ha tingut fins avui.

...seria equivocat responsabilitzar els treballadors del triomf del PP. L'únic responsable de l'augment de l'abstenció són les direccions d'aquests partits que han desmobilitzat i frustrat tota la il·lusió per enfrontar la dreta al presentar un programa de Govern nefast per als interessos dels treballadors.

En defensa de l'ensenyament públic, contra la política de la Generalitat de Catalunya.

SINDICAL

Tots al carrer el 22 de març!

Més lluites d'ara i aquí

* Segueix la lluita de RENFE contra els expedients. Els companys de CCOO van ser a més sancionats per la direcció del sindicat per les seves posicions. Estem amb ells a en la lluita contra la patronal i per la democràcia sindical.

* Presentat el recurs pels companys Enrique i Francesc de CGT de Telefónica contra la sentència que els condemna a 1 any i un mes respectivament per la seva participació en suport a la lluita d'Estratell.

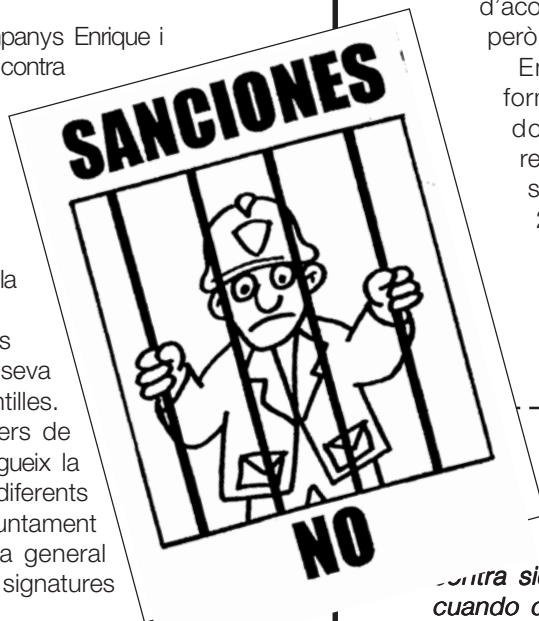
* Triomf parcial de la vaga d'escombriraires de Girona.

* Mobilització dels bombers de la Comunidad de Madrid davant l'intent de supressió de serveis sanitaris com a resposta a la seva exigència d'increment de plantilles.

* Sancions contra set bombers de l'ajuntament de Barcelona. Segueix la lluita en les assemblees dels diferents sectors de treballadors de l'Ajuntament que culminaran a l'assemblea general del 31. Segueix la recollida de signatures que reproduïm: afegeix-t'hi!

* Mobilitzacions en el personal de manteniment de Barcelona -autobusos-

Hi han més... fes-nya arribar la situació del teu sector. Informar, solidaritzar-se, unificar les lluites... per enfrontar la política del Govern Aznar

Davant la política de la Generalitat i per a defensar l'ensenyament públic mobilitza't

Les expectatives creades després de les primeres declaracions d'intencions de la nova Consellera Carme Laura Gil, es van esvaïr ràpidament.

Carme Laura Gil es va fer càrrec de la Conselleria d'Ensenyament en un moment de mobilitzacions en defensa de l'ensenyança pública, que posen de manifest el descontentament existent per la política educativa desenvolupada per la Generalitat en els últims anys. Aquest descontentament es materialitza en tres plataformes reivindicatives:

- La Plataforma en defensa de l'Ensenyament Públic per part de l'Assemblea de Professors de Secundària.

- La Plataforma Unitària per a l'Ensenyança Pública de Catalunya per part dels Sindicats CCOO, OGT, UGT i USTEC-STES

- La Plataforma per un nou Acord Social per a l'Educació de Catalunya per part del MUCE.

La resposta de la nova Consellera a aquest marc reivindicatiu i a les demandes que totes elles li van formular -des d'un inici- de la necessitat de negociació ha sigut doble: per una banda la seva política negociadora i per l'altre el seu "Programa Educació 2000-2004", presentat en el Parlament de Catalunya i al qual ha donat la màxima difusió enviant-lo a tots els centres i utilitzant les noves tecnologies per posar-lo a l'abast de tot ciutadà.

La nova Consellera va deixar clar públicament des d'un inici la seva intenció de negociar solament amb els sindicats majoritaris per separat, decisió que també va posar de manifest de manera expressa quan es va entrevistar amb els representants del MUCE als que els va deixar clar que no pensava negociar amb ells. Així doncs, la seva política és la de divideix i guanyaràs amb la firma d'acord amb cadascun dels sindicats per separat però no en el marc d'una negociació col·lectiva.

En un principi, i davant les demandes formulades en les diferents plataformes, va donar a entendre que el seu programa reflecteix bona part d'elles, però la realitat ha sigut ben diferent, el "Programa Educació 2000-2004" consolida la política educativa que ha vingut desenvolupant la Generalitat durant aquests últims anys i en cap moment inclou algunes de les reivindicacions comunes en totes les

Las personas abajo firmantes, ciudadanos y ciudadanas de Barcelona, pedimos al Ayuntamiento que retire la petición de sanciones contra siete bomberos. Coincidimos con ellos cuando dicen que nuestra seguridad depende de la suya. No puede haber ningún sancionado por defender esta seguridad y salud en su puesto de trabajo porque implica también la de los que vivimos en esta ciudad.

NOMBRE Y APELLIDOS DNI FIRMA

plataformes, com és la necessitat d'un nou decret de matriculació, la definició i dotació dels recursos per atendre la diversitat de manera integradora,

L'anàlisi del "Programa Educació 2000-2004" i la seva repercussió en els centres públics ha de ser més àmplia però hi ha alguns aspectes que mereixen ser destacats, donada la repercussió que tindrà en els centres públics. Aquests són:

-L'augment de la financiació a la escola privada. La política de finançament a l'escola privada s'ha posat de manifest amb l'augment dels concerts a raó d'un 6% anual mentre que es tancaven aules en els centres públics. Aquesta política es posa encara més de manifest

quan es parla de les etapes no obligatòries on no existeixen els concerts. Així és necessari destacar com el Departament d'Ensenyament no té intenció de promoure places públiques en educació infantil sinó que la seva política és la de crear-les en col·laboració amb els Ajuntaments locals,

persones físiques o jurídiques així com incrementar la seva política de subvencions per al seu sosteniment.

-Reforçar el paper de les direccions en els centres. Aquesta és una política que el Departament d'Ensenyament va posar en marxa amb el Decret que regula la condició per accedir a la direcció dels centres i que és el primer pas per a la creació d'un "cos de directors". El programa presentat per la Consellera és

també explícit en aquest punt "Es modificarà en el que sigui necessari els reglaments orgànics dels centres docents amb el fi de reforçar la seva autonomia i el paper de lideratge de les direccions, factors decisius en la qualitat dels centres".

-Flexibilitzar els recursos en funció de les necessitats. Però aquest cant a la flexibilitat en funció de les necessitats i dels projectes de centre, unida a la seva política de negociar directament amb la direcció de cada un dels centres i no en el marc d'una negociació col·lectiva amb tots els agents que conformen la comunitat educativa, se sembla més a la desregulació i a l'arbitrarietat que no a la voluntat

d'establir uns marcs clars que permetin als centres docents disposar dels recursos més adequats segons la seva realitat i necessitats. Pot convertir-se en un instrument en benefici dels clientisme i dels favoritisme.

Davant

d'aquesta situació és necessari la mobilització de tots els membres de la comunitat educativa (professorat, pares i alumnes) per exigir a l'Administració una ensenyança pública de qualitat, però també als sindicats per a que assumeixin els seu paper d'agents responsables de la defensa dels interessos i necessitats de l'ensenyament públic.

Anna Morelló

Congrés de CCOO

Conferència d'Ensenyament a Catalunya

Els companys i companyes militants de LI i afiliats a CCOO hem participat en l'elaboració d'un text intitulat "Tesis pel 7è Congrés Federal de CCOO" i que s'ha estructurat en sis apartats:

- Situació Internacional i Unió Europea
- Canvis en el món del treball. Reestructuració productiva
- Situació a l'Estat espanyol. Marc socio-polític
- Balanç de l'actuació sindical front a aquesta situació
- Política sindical de lluita
- Estructura i organització sindical democràtiques

Aquest text ha servit per iniciar un debat i de base a les diferents conferències de CCOO on participem.

La nostra posició pretenia treballar amb sectors de crítics o d'altres de cara al congrés discutint de propostes

polítiques i organitzatives d'aquest gir a l'esquerra, que nosaltres anomenem "per un gir cap a una política de classe", que molts reclamem. Aquest és l'objectiu que pretenia el document presentat en forma de Tesis i que també es va presentar com a esmena a la totalitat tant per les conferències del Congrés Confederal com a la de la CONC i que va rebre un suport del 12 % a la Conferència d'Ensenyament.

El document s'ha estès i ha rebut suport d'afiliats/des de diverses federacions (ensenyament, metall, administració pública...) de Catalunya, de Madrid i de Tenerife que s'ha traduït o bé com a signant del document, o com a base de discussió en les seves assemblees, o com a text base per un text alternatiu o bé amb el vot a les conferències.

La conferència d'ensenyament es va celebrar els dies

25 i 26 de febrer a Barcelona. Dos dies per resoldre la discussió de tres conferències és almenys motiu per malpensar. Es va voler "liquidar" tres processos en un: la conferència pel Congrés Confederal, la de la CONCI i la de la Federació Estatal d'Ensenyament. Aquest factor va condicionar la dinàmica que la direcció va imposar en els primers processos congressuals i que coartava els principis democràtics que ha d'establir una conferència sindical que ha de permetre un debat plural. Una mostra dels aconteixements que varen succeir ho reflecteixen :

- a) les esmenes als documents es varen tenir el mateix dia de la conferència sense temps pels delegats/des de poder llegir-les i tenir elements objectius a l'hora de votar-les.
- b) el temps distribuïts per la seva defensa varen ser irrisoris: 4 minuts per presentar l'esmena a la totalitat i 1,5 per esmenes parcials. Amb dret de resposta per la direcció i sense obrir debat ni rèplica.
- c) sense temps de lectura ni de debat es va passar d'immediat a la votació de cada esmena.
- d) a llarg de la conferència i amb la quantitat d'esmenes parcials presentades per part del sector crític es va fer un esforç de reduir-les però la Mesa no va acceptar augmentar

el temps de defensa-presentació de les esmenes seleccionades.

- e) gran part de les contestes varen fugir d'argumentar-les per passar a l'atac personal.

Aquests elements varen configurar una pantomima de conferència que anul·lava tot debat plural i que part de delegats/des de tots els sectors van mostrar la seva disconformitat per aquest procés tan poc democràtic.

El sector crític va renunciar a presentar esmena a la totalitat i centrar-se a les parcials. Moltes esmenes tenien coincidència amb el document que vàrem presentar i d'altres quedaven curtes en les propostes (la Unió Europea, la legitimació dels cursos...) però no va ser cap impediment per fer un treball conjunt. Cal esmentar que al llarg de la conferència es va mantenir una posició ferma per part del sector crític a l'hora de presentar llistes alternatives. El resultat final de l'acceptació de les seves esmenes van reflectir el mateix percentatge que varen tenir les dues llistes que es varen presentar per escollir els delegats/es pels diversos congressos: un 66 % a la llista "oficial" i un 34% a la llista dels "crítics" la qual vàrem donar suport i vàrem formar-hi part.

El camí s'ha iniciat, les mostres de suport finalitzada la conferència i l'inici de processos que ha generat en alguns llocs: Girona, Tenerife, Barcelona... són elements que fan pensar que un vertader debat de política sindical pot permetre recuperar CCOO per un vertader sindicalisme de classe i treballar per una unitat d'acció de sectors descontents de la política continuïsta de la direcció sindical: la de pactes i la de la desmobilització, la de posar noves restriccions a la democràcia interna. Cal continuar lluitant en els processos que resten per afrontar un balanç en profunditat i decidir quins canvis cal fer a la política sindical.

Miquel

Conferència de COMFIA- Madrid

Els passats dies 22 i 23 de febrer es va celebrar a Madrid la Conferència Congressual de Comfia-Madrid. S'hi van "discutir" les ponències i estatuts per al 7è Congrés Confederal, que es celebrarà els dies 12, 13, 14 i 15 d'abril, i el document per al 7è Congrés de la Unió Sindical de Madrid Regió, que tindrà lloc el 17, 18 i 19 de maig. Durant tot el període pregressual la possibilitat de discussió dels documents ha estat una tasca difícil per a la immensa majoria dels afiliats, quan ens hem trobat amb ells a la mà just en el mateix moment que s'havien de discutir. Això ha fet que tot aquest període hagi estat aliè al conjunt dels afiliats, en un aspecte tant important com és la discussió de la política que el sindicat aplicarà en els propers quatre anys. Sens dubte, en aquesta situació ens trobem davant un problema greu de democràcia interna.

Pel que fa al "debat", aquest es va limitar a la presentació de les esmenes del sector crític, amb contrainforme oficial i votació. No hi va haver possibilitat ni de presentar esmenes (ja que tots els terminis s'havien esgotat abans de la

recepció dels documents) ni de discutir sobre el document i les esmenes presentades,

Finalment, es va arribar a la presentació i votació de les llistes dels delegats per als propers congressos. En aquest punt les diferències van desaparèixer entre ambdós sectors, que suposadament estaven plantejant polítiques ben diferents, amb llistes pactades entre el sector crític i l'oficialista.

Aquest problema de democràcia dins el sindicat va quedar reflectit en la impossibilitat de presentar una esmena per part de la secció sindicat de Catsa, que bàsicament reclamava la necessitat d'unitat de classe, del reconeixement de les nostres empreses com a part del Grup i en contra de la segregació dels sectors que s'està duent a terme com una de les mesures fonamentals per dividir-nos i empitjorar les nostres condicions de treball; això no només en els sectors nous sinó també en els que ja estan consolidats i encara mantenen certs drets que durant anys han defensat i han guanyat. Juntament amb l'escassa representació i participació dels sectors més precaris que estan inclosos a la federació com són les ETTs, el Telemàrqueting, Oficines i Despatxos, etc., i que sens dubte representem avui un gran nombre de treballadors i patim les conseqüències de la política de negociació defensada per la majoria. Una política que pretén

negociar i regular a nom de la modernitat i la necessitat d'adaptar el sindicat a les noves formes de producció, i que planteja la necessitat de seguir donant la lluita dels afiliats i el conjunt de treballadors per denunciar aquests convenis que ens condemnen a la precarietat i a la pèrdua

de conquestes mínimes, i divideix cada vegada més al conjunt dels treballadors.

Mara R. (delegada secció sindical CATSA-Telemarketing)

El procés congressual de CCOO a Catalunya

A continuació reproduïm l'article que ens han fet arribar dos dels membres del Comitè Central del PCPE (Partit Comunista dels Pobles d'Espanya, al 5è Congrés del qual va assistir una delegació del PRT el febrer de 1999). El mateix text serà publicat en l'òrgan central (Nuevo Rumbo) d'aquest partit.

"Els comunistes hem intentat seguir actuant amb coherència dins de CCOO durant tot el període entre congressos. Per nosaltres el sindicat de classe que vam ajudar a fundar fa gairebé 40 anys segueix tenint raó d'existir. Avui més que mai amb l'ascens de les polítiques neoliberals té més importància, encara, l'existència d'una organització capaç de fer front als interessos del capitalisme.

A Catalunya, des del primer moment després del 6è Congrés, va quedar clar que els mal anomenats "crítics no tindrien cap altra preocupació que mantenir els seus càrrecs en la burocràcia sindical. Les seves preteses diferències amb el sector oficial van quedar immediatament aparcades per què la convivència amb els oficialistes no trobés problemes. Així s'explica per què no van fer res per a organitzar les seves bases i perquè van acceptar tot el que va anar imposant el sector dominant, el proper a Antonio Guitérrez.

Ni es va reunir i estructurar els qui van fer possible un 43% de crítics en el 6è Congrés, ni es va respondre a les besties decidides per l'equip de Coscubiela. Es va acceptar el pacte social del Pla d'Ocupació negociat amb la Generalitat de Catalunya, es va participar en les parafarnàlies que va organitzar l'Ajuntament de Barcelona (per exemple la Barcelona del 2000), es van silenciar els abusos de l'aparell de la CONC que va dissoldre la direcció de la secció sindical de SEAT per contestona i igualment la Federació d'Energia, i s'acceptà la dinàmica de no participació real en les lluites dels treballadors, sortint al carrer només per fer el teatre corresponent quan tocava aparentar que CCOO existeix.

Mentre, un grup de la base crítica ens esforcem per estructurar una resposta a la realitat abans descrita. Vam fer reunions del nucli promotor, vam convocar assemblees, vam plantejar propostes, vam cridar a les mobilitzacions, vam actuar en solidaritat amb lluites d'empreses abandonades per la direcció (oficial i crítica) del sindicat, etc. Al principi ens va recolzar una part dels militants del

PCC, justament fins que en un dels seus Comitès Centrals van decidir prohibir als seus afiliats que participessin en aquestes reunions amb la base crítica, mentre alhora afirmaven que en el següent congrés de la CONC passarien de minoria a majoria (i aquestes afirmacions es van reflectir en documents).

Avui els falsos crítics, que no aconseguirien ni el 25% dels delegats per a un congrés, han entrat en la via del "consens" per no haver d'abandonar els seus càrrecs en l'aparell sindical. Van començar pactant una comissió de preparació del procés congressual de 3 oficialistes i 2 falsos crítics, i acceptaren la filosofia bàsica de l'equip de Coscubiela. La demostració l'hem vista amb les escasses esmenes que han preparat als documents oficials del 7è Congrés de la CONC.

Però el més greu és que a més li fan la feina bruta a l'equip oficialista essent els qui més esforç posen per tal que determinades esmenes de fons no prosperin. No els importa contradir-se i recolzar per al 6è Congrés Confederal esmenes que després no estan disposats a recolzar per què triomfin a Catalunya (incloses les 35 hores per llei). I no és un problema de mala concepció de les diferències de Catalunya com a nació; no, és simple oportunisme per quedar bé amb tothom, no donant mals de cap als oficialistes i "quedant bé" amb els seus companys crítics estatals.

Així es pot entendre que els militants comunistes d'altres formacions minoritàries d'esquerra haguem aconseguit passar com a majoritàries moltes esmenes destinades als documents estatals, mentre que en els mateixos temes hem aconseguit només la minoria per presentar-los en els documents de Catalunya. Les esmenes que van elaborar els nostres camarades d'Astúries han estat les que més clarament han reflectit aquesta realitat.

És important destacar que les nostres esmenes, les dels comunistes i de la gent realment d'esquerra, han estat molt ben rebudes per la base del sindicat. Normalment aprovades per unanimitat en les assemblees d'empresa. Però alhora hem de constatar que aquestes assemblees s'han caracteritzat per l'escassa participació dels afiliats, inclosos els actius en la dinàmica sindical de l'empresa. Hi ha una desconfiança total en els processos congressuals i la seva democràcia. Se sap que tot es decideix per avançat.

És una greu constatació la indiferència amb què la base del sindicat, que és capaç de lluitar en el seu lloc de treball i en la seva empresa està participant en els processos congressuals de Catalunya. Això ens demostra a més del difícil camí que tenim per davant en el terreny polític, ens passa el mateix en el sindical per recuperar el sindicalisme de classe que necessiten els explotats (que els buròcrates sindicalistes volen oblidar) d'aquesta societat cada vegada més capitalista.

*Quim Boix i Miguel Guerrero,
Col·lectius Comunistes de Catalunya.
Barcelona 10-3-00*

Llibertat Benjamín Ramos

SOS a les presons

Aquest és el lema de la declaració amb la que el Comitè per la llibertat de Benjamí Ramos va abordar les seves activitats en les darreres setmanes, i entre elles, els programes que els vam cedir de la nostra campanya electoral. D'Este es el lema de la declaración con la que el Comitè por la Libertad de Benjamín Ramos abordó sus actividades en las últimas semanas, y entre ellas, los programas que les cedimos de nuestra campaña electoral. Reproduïm algú dels paràgrafs, així com la catar íntegra de Benjamí i la resolució dels assistents a la cloenda de campanya de Li a Barcelona.

La política penitenciària a les presons de l'estat espanyol atempta greument contra els Drets Humans més elementals, les presons espanyoles són veritables centres d'extermini. El manteniment dels presos i les preses polítics i socials en primer grau, primera fase -l'anomenat règim FIES (fitxer intern especial de seguretat)- possibilita maltractaments i vexacions al pres i la presa; la violació de la correspondència i el règim de càstig o aïllament fan insuportable la privació de llibertat.

No a la dispersió! Pel reagrupament dels presos/es en presons properes a les seves famílies!

Llibertat Benjamí! Amnistia!

¡Pel respecte d os drets humans a les presons!!

Extractes del Comitè de solidaritat amb Benjamí Ramos.

Barcelona, 19 de febrero de 2000

Primer una forta abraçada d'estima i combat per a tothom.

Els qui ens estan escoltant darrera d'aquestes parets, dins de l'edifici de la casa gran, no ens podran fer callar. No aconseguiran fer-nos viure com ells: resignats, embullits de claudicacions i desamor. Perquè nosaltres no renunciem a res d'allò que estimem: la defensa de la Terra, la llibertat i igualtat dels pobles i llurs persones, la solidaritat. I sabem que aquesta lluita militant els molesta i que podran fer-nos patir tortura, presó, exili i inclòs, donar-nos la mort com a resposta. Però, tenim la confiança i alegria d'aquesta lluita: la voluntat de ser lliures.

Aquesta manifestació per l'Amnistia i la Llibertat, la solidaritat amb la lluita dels presos i preses polítics. Aquesta manifestació, expressió de solidaritat d'un poble petit a una altre més petit, Euskal Herria, i que als dos ens neguen els drets històrics, drets col·lectius com a poble: dret a l'autodeterminació, a la territorialitat,

és a dir, a la reunificació nacional i a la sobirania. Aquesta manifestació recolzant la lluita dels presoners i presoneres polítics bascos que des de l'1 de novembre de 1.999 en vaga de fam indefinida reclama la repatriació, el respecte als seus drets com a presoners polítics, la llibertat de tots els presos i preses polítics bascos perquè puguin participar en el procés de construcció nacional d'Euskal Herria, i la finalització de les entregues i les extradicions i els drets dels presos a viure lliures a Euskal Herria. Aquesta manifestació demà serà un silenci des dels medis de comunicació, que controlen i manipulen. Per això, hem d'utilitzar més imaginació, reforçar la Unitat i trencarem aquest silenci. I com diu uns versos de Miquel Martí i Pol:

"Tinc una pedra a les mans.

Cada nit

La deixo caure al pou profund del son

I le'n trec l'endemà xopa de vida"

Aquest silenci vol amagar la realitat. Realitat dels abusos i la prepotència de L'Estat a les presons. Presons amb empresonats polítics en condició d'hostatges perquè tampoc aquí dintre claudiquem els patriotes catalans, els patriotes bascos, els gallecs, els internacionalistes, els insumisos, els del GRAPO, els comunistes, els anarquistes, els antifeixistes... Lluitadors i lluitadores enamorats.

Apa companys, amics i amigues: Trenquem el silenci!!!

AMNISTIA I LLIBERTAT

VISCA CATALUNYA LLIURE

VISCA LA TERRA LLIURE.

Benjamí

A la Roca del Vallès, 14 de febrer de 2.000

A Benjamí

Estimat company:

Les companyes i companys que ens hem reunit en l'acte de Lluita Internacionalista del dijous 10 a les Cotxeres de Sants et volem fer arribar la nostra salutació i solidaritat a la difícil situació que estas vivint.

Volem que sàpigues que no estas sol, que a la

mesura de les nostres possibilitats, seguirem lluitant per la teva immediata llibertat i la de tots els presos polítics, pel dret dels pobles a la llibertat i la lliure autodeterminació nacional i contra la injustícia social.

Reb una forta abraçada

*Assistents a la cloenda de la campanya electoral a
Barcelona de LI*

Barcelona, 10 de marzo de 2000

Amb els immigrants d'El Ejido

La situació d'El Ejido no s'ha resolt. Al contrari, el 14 de març es retiraven de les negociacions el Consell de Treballadors Magrebins, la Coordinadora de Treballadors Centreafricans i la Associació de Treballadors Dominicans, perquè entenien que no s'estaven acomplint els acords. Per contra, CCOO, UGT i Almería Acoge es quedaven a la reunió amb el ministre Acebes i feien públic que entenien que s'havia acomplert la primera fase de l'acord sobre mesures provisionals. En els mateixos termes es va expressar ATIME, malgrat que s'havia retirat de la negociació amb la resta de representants dels immigrants.

Com a part de la campanya electoral, LI va desplaçar dues companyes a El Ejido per posar-se en contacte amb les organitzacions autònomes de treballadors immigrants que funcionaven en base a assemblees coordinades en el Consell de Treballadors Magrebins. A través d'ells hem sabut que convoquen una mobilització el dia 21- Dia Internacional contra el racisme- a Almería, així com que participaran a la del 26 a Madrid, convocada per diverses organitzacions d'immigrants. També hem acordat una gira per Madrid, Barcelona i Girona entre el 3 i el 7 d'abril per tal de donar a conèixer la seva situació i impulsar una campanya de solidaritat. Reproduïm extractes del seu comunicat del dia 14 de març, explicant els seus motius per retirar-se de la negociació:

"* El passat 12 de febrer, després de diversos dies de vaga, vam signar de bona fe un acord en aquesta mesa pel qual ens comprometíem, directament, empresaris, sindicats, ONGs i immigrants, a una sèrie de mesures que permetessin superar la greu situació creada a partir de l'agressió racista produïda a El Ejido. També les parts ens comprometíem a vetllar per l'acompliment per part de les administracions central i autonòmica d'una altra sèrie de mesures urgents assumides pels representants de dites administracions en el procés de negociació de l'acord.

* Per part dels col·lectius d'immigrants ens vam comprometre a suspendre immediatament la vaga laboral (...) i es va mantenir aquesta postura en la reunió del dia 25 de febrer, fins i tot quan no es veia un acompliment efectiu de les mesures urgents.

* Que havent passat un mes des de la signatura de l'acord, considerem que existeix un **incompliment flagrant** de les mesures més importants i urgents a què els parts s'havien compromès:

1. Pel que fa a "**l'allotjament urgent dels immigrants que han patit destrosses a les seves vivendes**" (part 1ª, punt 1r) (...) Fins ara, (...) somés s'ha resolt la situació d'un sol grup, el de Tierras de Almería, que després de moltes peripècies es troba allotjat en els mòduls prefabricats, entre invernacles, lluny de qualsevol nucli urbà. La resta de grups desplaçats, els de Santa María del Aguila, Loma de la Mezquita i Balerna, no han obtingut cap solució raonable. (...) **Totes i cadascuna de les mesures que es van prenent van en la línia de Juan Enciso (...)**

2. Pel que fa a la "**indemnització per totes les pèrdues i danys produïts en els darrers disturbis tant a immigrants com a espanyols**" (Part 1ª, punt 2n), (...) L'abonament d'indemnitzacions no arriba actualment a un 10% (...).

3. Pel que fa a la "**regularització immediata dels immigrants indocumentats**" (Part 1ª, punt 4t), rebutjem de manera absoluta i taxativa l'establiment de la Oficina de recepció de sol·licituds en la comissaria de policia (...).

4. Finalment, el compromís directament assumit entre les parts en el sentit de "**sol·licitar als Ministeris de Justícia i Interior, que desenvolupin una investigació profunda sobre els fets esdevinguts**" (Part 2ª, punt 2n), no

ha estat endegada per cap part, sinó que molt al contrari tant les administracions com els empresaris i els polítics en campanya electoral, van posar l'accent en desagreguar els agricultors locals per la "injusta" campanya informativa (...)

Per tot l'exposat:

1. Retirem els nostres representants d'aquesta Comissió Permanent i instem a fer el mateix als representants dels sindicats i Almería Acoge, i suspenem la vigència d'aquest acord (...)

2. **Les comissions de treball sobre reallojament de desplaçats i sobre reparacions de les destrosses causades seguiran funcionant (...)**

3. Les organitzacions d'immigrants de la província es reuniran amb les organitzacions i forces socials que ho recolzin, per tal d'organitzar les **mesures de força** que es creguin oportunes **en defensa dels drets de les persones agredides, així com en la defensa dels valors de la tolerància, la interculturalitat i la pau social que s'estan veient seriosament malmesos per aquests fets i que són indispensables per al normal i cohesionat desenvolupament d'aquesta província a la qual tots i totes, nadius i immigrants, pertanyem i volem veure en pau, justícia i prosperitat**".

*Consell de Treballadors Magrebins
d'Almería, Coordinadora
d'Associacions d'Immigrants
d'Almería, Associació de El Wahda
de Nijar*

AMBLESLUITES

Al Consell de Treballadors Immigrants Magrebins de El Ejido

Benvolguts companys,

Les companyes i companys que ens hem reunit en l'acte electoral del 10 de març de Lluita Internacionalista a Barcelona, després d'haver escoltat de les companyes l'informe del seu viatge a El Ejido, volem fer-vos arribar la nostra més profunda solidaritat i el nostre compromís amb la justa lluita que esteu enfrontant. Lluita com a treballadors contra les condicions injustes laborals que imposa la patronal; lluita com a immigrants contra la desigualtat en els drets socials i polítics que us neguen les lleis i les mesures dels governs; lluita davant les agressions racistes de què heu estat objectes.

Compteu amb nosaltres. Rebeu una forta abraçada.

*Assistents al tancament de campanya a Barcelona de LI
Barcelona, 10 de març de 2000*

Majoria absoluta PP. La abstenció derrota a PSOE-IU

La majoria absoluta del PP

El PP ha augmentat en mig milió de vots els obtinguts en les anteriors eleccions, sobrepasant els deu milions de vots, la qual cosa suposa una pujada del 5'3 %. Aquests resultats reflecteixen la consolidació de la base social de recolzament al PP, encara que no en les proporcions amb que la presentaven els mitjans de comunicació referides al nombre d'escons obtinguts. Les claus d'aquesta consolidació del PP estan en la favorable conjuntura econòmica que està permetent un creixement de beneficis empresarials, en la política desmobilitzadora tant de l'oposició política (PSOE i IU) com dels sindicats CCOO i UGT i en el rendiment electoral que està treient de l'espanyolisme centralista i la política repressiva contra Euskadi. Aznar s'ha presentat com a garantia de pau social.

La derrota del PSOE-IU

L'abstenció ha pujat dos milions d'electors respecte a les eleccions generals del 96. Cal afegir-hi els 1'4 milions

de nous electors que s'incorporaven als cens, la qual cosa fa un total d'augment real de l'abstenció de 3'4 milions de persones. El PSOE va perdre 1'6 milions de vots respecte del 96 i IU en va perdre 1'4, el que sumen un total de 3 milions de vots. Obviament, aquest és el gruix del creixement de l'abstenció. Si analitzem el contingut d'aquesta es constata que en els barris obrers de Madrid o Barcelona, l'abstenció és molt superior respecte dels barris residencials, la qual cosa indica el caràcter obrer juntament amb el jove —dels qui votaven per primera vegada— de l'abstenció. A Catalunya on l'abstenció va superar el 12 % d'augment, es presentaven IC i la EUiA-IU. Els resultats han tornat a marginar els segons respecte IC, malgrat que ambdues formacions han perdut més del 30 % dels vots obtinguts en el 96. En l'última editorial dèiem que la clau per la qual el PSOE i IU guanyessin les eleccions estava en les expectatives que poguessin aixecar en els treballadors i joves que s'abstienien. Els resultats són categòrics, no només no arrossega sectors de l'abstenció sinó que empeny a uns altres tres milions pel mateix camí. Caracteritzem l'acord com un acord de cúpules en clau interna, un acord de conveniència que ni reflectia un moviment real de treballadors contra el Govern Aznar ni pretenia desenca-

Eleccions andaluses

Tots els partits perden vots. L'abstenció avença 11'2 punts. Aquesta abstenció afecta tots els partits, però no en la mateixa mida. El principal càstig es produeix a IU que perd el 50 % dels seus vots i passa de 600.000 a 300.000. El segon afectat és el PSOE que perd com IU 300.000 vots, però sobre el total representa un xic més del 20 %. El PP i el PA mantenen pràcticament els resultats. Aquestes dades traduïdes en escons suposen el manteniment de la majoria relativa del PSOE malgrat l'avenç popular, la derrota de IU i un lleu avenç del PA. La tònica de les eleccions generals s'ha imposat també a Andalusia.

L'exemple més clar de la dinàmica de paràlisi de l'esquerra s'ha produït amb els successos de El Ejido. La dreta, amb l'alcalde del PP, Juan Enciso, va impulsar els actes racistes. L'esquerra amb un discurs moralista, però sense generar cap mobilització seria a favor dels immigrants, ni establir cap compromís amb les seves reivindicacions, i a nom d'apaivagar la situació; va ajudar a aïllar el moviment de resposta. Durant la campanya electoral, PSOE i IU, van silenciar completament els successos de El Ejido, malgrat que el PP va fer un acte amb Aznar en aquesta localitat i va prometre modificar la Llei d'Estrangeria d'immediat per tal de fer-la més dura i restrictiva. El resultat n'op pot ser més clar: el PP passa a El Ejido del 46'5 % al 64'1 % mentre que els socialistes baixen 15 punts i IU perd més del 70 % dels seus vots.

A Andalusia s'havia mantingut l'enfrontament entre PSOE i IU durant tota la legislatura i no es preveuen de moment indicis que permetin considerar que canviï aquesta situació i s'arribi a un Govern PSOE-IU. Però independentment de amb qui formi govern el PSOE, amb el PA o amb IU, tot i que nosaltres preferiríem aquest últim, és evident que sense una reactivació de les mobilitzacions no començaran a canviar les coses per als treballadors.

denar-lo. Les dades són clares, no van convèncer a ningú. Si el Pacte de Govern era un intent de sortir de la crisi interna del PSOE i de IU, el resultat electoral aguditza la crisi.

Continua el gir a l'esquerra del vot nacionalista

El nacionalisme de dretes ha tocar sostre si exceptuem el PNB pel regal que li va fer EH/HB. Però tant ERC com el Bloc a Galícia, han pujat en vots, la qual cosa indica que el problema nacional en aquest país en lloc de disoldre's, augmenta lentament amb la lluita dels pobles en altres llocs del món. El retrocés més significatiu és el de CIU que perd gairebé 200.000 vots, la qual cosa suposa gairebé el 20 % dels que obtenia. Seguint la mateixa trajectòria dels últims comicis electorals, una part d'aquests vots que perdia CIU passaven a ERC i una altra part engruixia el vot PP. CIU ha seguit pagant la seva estreta col.laboració amb el PP en l'última legislatura.

Potser caldria esmentar especialment l'ascens de vots important de la Xunta Aragonesista que va treure a José Antonio Labordeta com a diputat, que li permet avançar a IU i obté els vots a costa del vot d'esquerres PSOE i IU. El millor resultat de la Xunta l'obté a Saragossa, en el vot urbà en el que aconseguix gairebé el 10 %, molt lluny de l'1'84 % que oconsegueix a la província més rural de Teruel.

LI

Euskadi: puja el vot a la dreta.

Els atemptats d'ETA i l'abstenció que demanava HB han modificat el panorama en el País Basc. La dinàmica de blocs interclassistes a Euskadi amb el bloc de Lizarra sota del PNB i el bloc espanyolista sota el Govern del PP ha

beneficiat clarament als qui capitanegen ambdós blocs, és a dir, dos partits patronals: PP i el PNV.

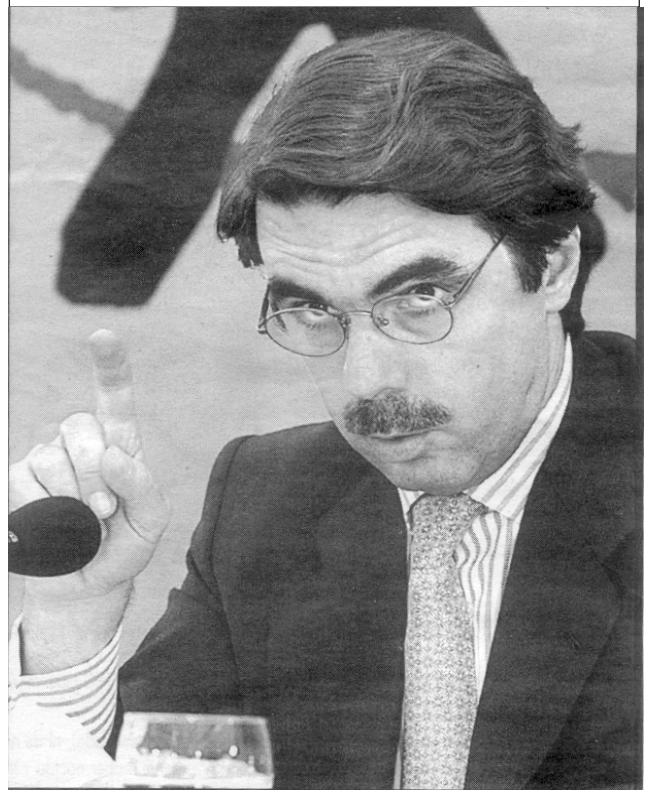
El PP va augmentar més de 90.000 vots a la Comunitat basca més uns altres 30.000 a Navarra, un augment superior al 10 % i molt superior a la mitjana estatal que està en un 5'3 %. No es pot treure altra conclusió i és la de que el PP s'ha beneficiat dels atemptats d'ETA, ja siguin contra els seus propis dirigents com contra destacats dirigents del PSOE com Buesa. És molt preocupant que el PP per primer cop guanyi en les tres capitals basques, superant en 5.900 vots a Bilbao al PNB. Va arrassar a la província d'Àlava i com a símbol va vèncer al PSOE per primera vegada a Ermua. També és greu l'ascens que ha tingut en el marge esquerra, a Barakaldo, per exemple, i és que la dinàmica impulsada des dels sindicats CCOO i UGT acaba també beneficiant la lògica provocadora i repressiva del Govern. No és gens casual que el PP, conscient d'aquesta situació, situés davant de les seves candidatures el Ministre de l'Interior Major Oreja, qui més ha encès la confrontació amb ETA.

HB va impulsar l'abstenció justificant que ja no era necessari participar en les institucions de Madrid. A l'anterior número de L.I. analitzàvem que era una fugida cap endavant que responia a que HB estava en un carreró sense sortida amb el Pacte de Lizarra paralitzat i en crisi, sense avenços per aconseguir la sobirania. Amb el final de la treba d'ETA i els seus primers atemptats era previsible un retrocés electoral. L'abstenció en aquestes condicions no era més que un regal al PNB. Aquest regal ha permès al PNB frenar la tendència a la caiguda de vots d'anteriors eleccions i millorar en uns 30.000 vots els resultats del 96. Aquests resultats globals poden ser enganyosos, perquè podria ser major la transferència de vots de HB al PNB si tenim en compte les fortes fisures internes que hi ha en el PNB i que en el terreny electoral no és descartable un trànsit de vots del PNB cap al PP. Els dos diputats d'HB passen íntegres al PNB. També EA frena la caiguda de vots anterior. L'abstenció ha crescut però molt menys que l'esperada per HB, en part perquè molts dels seus electors han anat a votar PNB i en part perquè pot haver provocat una reacció contrària de participació en un sector que s'abstindria però que no vol veure's identificat per HB.

Qui és el responsable del triomf del PP?

El dilluns després del diumenge electoral s'escoltava un debat en els centres de treball i estudi entre els treballadors i els joves d'esquerra. Enfrontava votants del PSOE-IU amb els que s'havien abtingut: qui era el responsable de la majoria absoluta del PP? Escoltàvem als primers acusar els abstencionistes de ser ells els responsables. I això és així només en les estadístiques.

El nostre grup no cridava a l'abstenció, allà on no presentàvem candidats cridàvem al vot PSOE o IU. Dèiem que per a nosaltres no era igual Almunia que Aznar. Però cal ser categòrics, aquí els únics responsables de la desfeta del PSOE i IU són les seves direccions, que s'ho han guanyat a pols. Els primers, per enfonsar totes les il.lusions que els van portar al triomf l'any 82 amb més de 13 anys de Govern González (OTAN, repressió a Euskadi, Reformes Laborals...), els segons perquè han posat com a únic nord en la seva política l'obtenció d'escons, d'ambdós perquè han mantingut la desmobilització aquests 4 anys tan des dels seus escons com des dels sindicats que dirigeixen i, finalment, perquè a quatre dies de les eleccions firmen un Pacte de Govern per prometre més del mateix. Es pot discrepar però no es pot acusar a un treballador que no voti un Pacte de Govern PSOE-IU que li promet un altre Govern González de donar la majoria a la dreta.

Els resultats accentuen la crisi al PSOE i a IU

Poques setmanes abans de les eleccions i quan les enquestes ja anunciaven la derrota, PSOE i IU van jugar la seva última carta: El Pacte de Govern. Vam caracteritzar l'acord com a un acord de cúpules en clau interna, un acord de conveniència que ni reflectia un moviment real de treballadors contra el Govern Aznar ni pretenia desencadenar-lo. Les dades són clares, no va convèncer a ningú. Per què la gent no vol la unitat?, no, perquè la gent no es va creure el Pacte.

La primera víctima dels resultats és la de Joaquín Almunia —que mai va superar la derrota de les primàries— que dimiteix i darrera d'ell una sèrie d'executives i secretaris generals. Una gestora conduirà al PSOE a un Congrés al juliol i la paraula renovació i la necessitat de tancar el període González estan en la boca de tots els dirigents. La crisi del PSOE s'arrossega des de la pèrdua de les eleccions del 96, va continuar amb llarg període de purga de les rèmores que van deixar els anys de govern (escàndols, judicis, corrupció, guerra bruta contra ETA, ...) i la despesa d'una política que va desmoralitzar als treballadors a cop de precarietat i reformes laborals. La

El Partido Obrero Socialista Internacionalista (POSI) obté 44.330 vots al senat a Barcelona

Des d'aquestes pàgines volem saludar i felicitar els companys del POSI, organització trotskista, pels 44.784 vots obtinguts en la seva candidatura pel senat a Barcelona. Aquest resultat està a un pas dels 52.633, 57.975 i 69.924 vots obtinguts per la EUIA al

senat. És cert que hi ha una gran diferència entre el resultat del POSI al Congrés i al Senat però aquesta diferència és la conseqüència de la pressió del "vot útil". El Congrés per a una organització petita és un vot consolidat, ja que els seus electors decideixen votar aquesta opció malgrat no obtingui representació, en canvi el Senat permet donar tres vots diferents i per tant repartir el seu vot i expressar així també la seva voluntat de recolzament a una candidatura, encara que en el Congrés apliqui l'anomenat "vot útil". S'han donat explicacions sobre el fet de la seva situació a la parrilla de vot o que era l'única referència de Partit Obrer Socialista i que la manca de les sigles PSC-PSOE havia induït a la confusió. Però nosaltres creiem que el POSI amb la seva falç, el martell i el 4 és significativa d'una opció trotskista. Ens alegrem d'aquest resultat que confirmaria l'existència d'un sector que busca una alternativa a l'esquerra d'IU-EUIA.

substitució de González mai va ser completa i la seva ombra va seguir pesant de forma determinant sobre el relleu en la direcció del PSOE, Borrell era molt clar quan definia la proposta d'Almunia com "un va decidir, deu van acceptar i la resta van aplaudir". El vot a Borrell en les primàries va ser la rebel·lia de les bases contra la cúpula, la exigència d'un gir a l'esquerra, que més tard intentaria acontentar Almunia amb el Pacte amb IU. Però la direcció no va acceptar la decisió de les bases. Al final va caure Borrell per la pressió de l'aparell i amb l'excusa de la tramitació d'una investigació sobre col·laboració de Borrell i la direcció va imposar a Almunia.

La solució a la crisi es busca en l'anomenat problema del "lideratge" com si el centre del problema no fos que, encara el PSOE es manté com el "vot útil" contra la dreta, hi ha una profunda ruptura entre el PSOE i els treballadors i joves que suposa la seva base social natural. I aquesta ruptura ve donada per la política neoliberal i repressiva que ha aplicat el PSOE des del Govern central, des dels autonòmics i locals. Aquesta política no pot il·lusionar a ningú.

També a IU els resultats tornen a profunditzar la crisi precedent. Però els girs bruscos es paguen i l'aproximació programàtica al PSOE ha introduït un element de profunda desconfiança en l'esquerra d'IU i en els militants que durant més de 17 anys van aplicar la política dels dos marges. No estem davant un pacte conjuntura electoral per a rendibilitzar vots, ni tant sols davant un acord puntual de frenar a la dreta o de vot al candidat a la presidència millor situat, qüestions que es podrien entendre per evitar la política sectària i nefasta aplicada per la direcció d'Anguita en el passat i que va afavorir a la dreta. El Pacte de Govern és de major abast, es tracte d'un compromís programàtic d'IU al voltant del programa del PSOE, del mateix programa que va combatre quan Felipe González estava a la presidència del Govern al llarg de 13 anys. En el primer balanç la direcció d'IU confirma que hi ha que profunditzar aquesta política.

A la fi IU abandona l'ambigüitat per a establir-se en el terreny de l'esquerra reformista europea, una esquerra de gestió del capitalisme i —en tant que potència imperialista, encara que de segon ordre— un capitalisme imperialista, en un Estat centralista que impedeix el dret a les nacions que estan subordinades a ell a l'autodeterminació nacional. Així doncs aquests components són els que converteixen a l'esquerra espanyola del PSOE i IU en una esquerra procapitalista, proimperialista, monàrquica i centralista.

En el mateix espai que ocupen els seus homòlegs francesos de l'Esquerra Plural en el Govern que els porta a flexibilitzar el mercat laboral, a mantenir privatitzades les empreses que va privatitzar la dreta, a lliurar als refugiats bascos negant el dret d'asil, a retallar els pressupostos a l'ensenyament públic i tenir que enfrontar les mobilitzacions massives d'estudiants i professors com la passada setmana, a intervenir militarment conjuntament amb les tropes americanes en conflictes com Kosova o a recolzar a Eltsin-Putin davant l'agressió i l'extermini de Txetxènia. Però aquest mateix paràmetre el desenvolupen el Govern alemany socialdemòcrata-verd, o a Itàlia el successor del Partit Comunista.

A IU hi ha nombrosos militants obrers i joves que van treballar i treballen per aixecar una alternativa a la política socialdemòcrata. Nosaltres creiem que IU va ser el marc per a aquesta alternativa, però en tot cas esta clar que el gir cap a la dreta que acaba de completar la direcció i pretén consolidar en el pròxim congrés acabaria per liquidar tota opció.

Josep Lluís del Alcázar

LI

Només unes línies per apuntar el nostre modest, però positiu balanç en aquestes eleccions. En primer lloc perquè

vam aconseguir avançar en els dos eixos proposats i molt especialment al posar el nostre esforç a disposició de la lluita dels treballadors immigrants, de la qual és avantguarda la dels companys d'El Ejido. En segon, i més que en els actes, en el treball cotidià als quals aquest cop s'hi han sumat molts companys a enganxades, xerrades, repartiment de fulls,... que ens han permès arribar a llocs on no teníem un treball estructural.

En el terreny estrictament electoral, això es reflexa en la presentació de llistes a Euskadi, Navarra, Madrid, Valencia -al senat- i Catalunya, malgrat les infinites trabes burocràtiques que hem patit i que ens han retallat el dret als espais públics (pèrdua d'uns 25 m. de TV per exemple). Dins d'aquest balanç, ha estat un orgull l'acceptació dels nostres espais per part del comitè de solidaritat amb Benjamí Ramos que ha comptat amb la meitat dels nostres temps de TV a Catalunya. I en el còmput de vots, partint de la nostra modèstia i el desconeixement de les nostres sigles, també valorem positivament unes xifres que han duplicat les de les catalanes en aquesta comunitat, i ens han donat 1.692 vots al Congrés en el total de les comunitats presentades i gairebé el triple -4.505- al senat, confirmant la tònica que analitzem al parlar del POSI d'expressió d'una intencionalitat de vot a l'esquerra del Pacte PSOE-IU a l'encara reduït espai al qual arribem.

L'acte de tancament de la nostra campanya electoral a Barcelona va comptar amb l'assistència d'unes 30 persones. L'acte va tenir el mateix caràcter que tenia el conjunt de la campanya, i va consistir a presentar una alternativa davant el consens de l'esquerra entorn al pacte PSOE-IU. Des d'aquest punt de vista ens sembla important la presència del company de Col.lectius Comunistes que ens va portar la salutació del seu partit a l'acte i la de companys de la Convocatòria per una Esquerra Radical.

Amb la voluntat de ser un eina de lluita vam convidar a participar al comitè de solidaritat amb Benjamí Ramos, vam exposar la campanya de suport als bombers sancionats en la seva lluita per la seguretat laboral i vam fer un passatge de diapositives sobre El Ejido per impulsar una campanya de solidaritat amb els treballadors immigrants.

Cal destacar de l'acte tant l'activa participació dels companys presents com el fet de que es prenguessin dues resolucions: una sobre El Ejido i l'altra dirigida a Benjamí. Ambdues es transcriuen en pàgines d'aquest diari.

Marga Olalla.

Madrid

El passat dia 9 LI va presentar a Madrid la seva campanya electoral. Una campanya marcada pel pacte PSOE-IU en un marc de desmobilització imposada per les organitzacions majoritàries i que en aquesta situació ja pronosticava el triomf del PP.

D'aquí la necessitat d'impulsar una eina de lluita a l'esquerra del pacte PSOE-IU i d'una política que gira cada cop més a la dreta portant la classe obrera a un camí sense sortida.

Així, l'acte de LI a Madrid té el sentit d'oferir un espai i una eina que impulsa la mobilització des d'una perspectiva d'independència de classe.

Uns dels eixos que va marcar l'acte fou, com no podia ser d'altra manera, les mobilitzacions dels immigrants de El Ejido. Al contrari que la resta d'organitzacions, que ni va fer esment a aquesta lluita durant la seva campanya, per nosaltres El Ejido és un fet més de la lluita de classes. És la mobilització d'un sector de la classe obrera que pateix d'una manera cruel les brutals condicions de treball que està imposant la burgesia gràcies a la política dels centres sindicals, del PSOE i IU.

LI entèn que una campanya electoral és un fet més de la lluita de classes. Així, tant LI com els nombrosos companys que van assistir a l'acte, van acordar impulsar a Madrid la lluita dels immigrants a El Ejido amb actes i xerrades tant a la universitat com en els centres de treball i els sindicats en què treballen

Miguel

Girona

La campanya s'ha centrat a les poblacions de Girona-Salt i a Riudarenes. Tret dels resultats, esmentats en un altre apartat, els dies de la campanya varen estar travessats per fets que han condicionat la nostra acció:

- *el desallotjament del Casal Popular "Els Químics"*. Fet que vàrem decidir a la cèl·lula posar els nostres "instruments", reunions i actes, com elements de suport fent que es celebressin en el Casal. Tal com va passar a l'acte d'en Taibo sobre Txetxènia, o ser impulsors amb altres organitzacions del manifest de suport al Casal Popular.

- *les assemblees i conferències pels congressos de CCOO*. Vàrem participar amb la presentació d'esmenes als documents oficials al Confederal i a la CONC per tal d'impulsar un debat polític-sindical d'aquests quatre anys. Un primer balanç és la bona acollida del document, malgrat els impediments burocràtics de la direcció per poder-ho defensar.

- *la Universitat* amb el tancament a la UdG (Universitat de Girona) en defensa d'una Universitat Pública.

El resultat ha estat positiu malgrat el boicot dels mitjans de comunicació que hem sofert al llarg de les accions, així com els escrits tramesos durant la campanya. Les altres accions han estat fer conèixer les nostres propostes a fàbriques, a l'escola d'adults, universitat i a companys/es a qui no havíem arribat a les eleccions autonòmiques. Cal fer esment a la participació dels companys de Riudarenes en la campanya tant en la preparació de l'acte com en l'extensió dels materials (cartells, díptics...) a d'altres pobles dels voltants (Sils, Vidreres, Sta Coloma, Maçanet...). El resultat de vots a la població ha quedat evidenciat essent la cinquena força amb un 1,9 % malgrat el silenci de la premsa.

L'acte de cloenda a Girona va tenir com a temàtica central: l'acord PSOE-IU, la nostra candidatura i el vot útil, els programes de TV i El Ejido.

Miguel

8 de Març i Marxa de les Dones 2000

Diguem prou a la pobresa i a l'opressió de la dona!

Extractes de la Declaració de la Lliga Internacional dels Treballadors LIT(CI)

(...) **Aquest 8 de març serà un dia especial: es durà a terme la Marxa de les Dones 2000, una acció del moviment de dones de diferents parts del món en la lluita contra la pobresa i la violència sexista. Prop de 2.700 grups de 140 països ja van adherir-se a la marxa, la coordinació internacional de la qual és a càrrec de la Federació de Dones de Quebec, Canadà.**

La idea de la Marxa va sorgir el 1995, durant la marxa "Pa i roses" en la qual durant deu dies, 850 dones van marxar pel Quebec fins a Monreal, (...). La principal conquesta d'aquesta manifestació va ser l'augment real del salari mínim.

Fins el 17 d'octubre, Dia Internacional de Lluita contra la Pobresa, dones de tots els països estaran realitzant manifestacions i recollint signatures amb les reivindicacions. El 15 d'octubre es farà una manifestació davant el Banc Mundial i l'FMI a Washington, i el dia 17, les signatures recollides seran lliurades al Secretari General de l'ONU, Kofi Annan.

Atur, superexplotació, augment de les desigualtats, prostitució, esclavització: La situació de la dona arreu del món l'empeny a la lluita

És d'una enorme hipocresia el discurs dels governs socialdemòcrates, instruments de l'imperialisme, segons el qual la situació de la dona va millorar arreu del món, i la dona va vèncer el patriarcat (...).

En els anys 80 es va iniciar el procés de globalització de l'economia, que de fet va ser la globalització de la misèria, i les dones, juntament amb els joves i d'altres sectors oprimits, en van ser les majors víctimes (...). Arreu del món, 854 milions de dones eren econòmicament actives el

1990, representant el 32,1% de la mà d'obra global (...).

Com a principals víctimes de l'atur, les dones que troben feina són obligades a treballar més. L'informe de la OIT de 1996 mostra que les dones, tant dels països pobres com dels països rics, treballen més hores que els homes i guanyen, de promig, un 25% menys, duent a terme les mateixes tasques. En els EUA i a 15 països d'Europa, les dones treballen com a mínim dues hores més a la setmana en relació als homes, i en general, aquesta diferència és de cinc a deu hores. En les aleshores anomenades "economies

emergents" d'Orient i del sud-est asiàtic, les dones formen el 80% de la força de treball (...) i **van ser les responsables** (segons l'OIT) de donar a aquests països un nou poder de competitivitat.

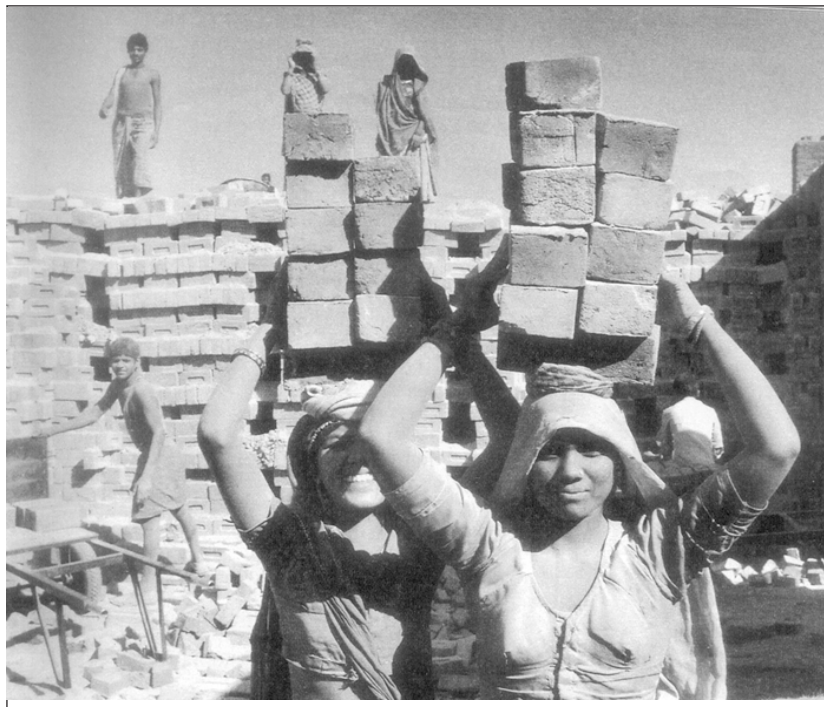
En el món sencer, prop de la meitat de les dones econòmicament actives estan en el sector de serveis.

En els països desenvolupats, aquesta proporció és major (...). Pel que fa als subdesenvolupats, un informe de la FAO mostra que la dona **respon pel 60%** del treball agrícola (...). Les empreses de cosmètics del nord de Mèxic, així com la indústria electrònica a l'Àsia, (...), van ocupar sobretot dones joves no qualificades.

Als països industrialitzats, malgrat que la dona té una

formació educacional més elevada, guanya menys que l'home, la qual cosa augmenta indirectament els guanys de les empreses (...). Als EUA elles guanyaven el 60-65% dels salaris dels homes en els anys 60 i passaren a guanyar el 72% el 1991 (...). A Alemanya, va pujar del 72% el 1980 al 73% el 91. Al Japó guanyen el 43% del salari masculí (...) i prop del 45% a l'Amèrica Llatina.

La major presència de la dona en el mercat de treball ajuda a elevar el seu nivell de consciència. Però com a estratègia del capitalisme, significa una major explotació

de la classe treballadora de conjunt, perquè rebaixa el seu promig salarial, permet una precarització encara major del treball i un aprofundiment de la divisió sexual del treball.

Per si ni n'hi hagués prou, la major inserció en el mercat de treball no va lliurar la dona de la responsabilitat de les tasques domèstiques. Segons les Nacions Unides, en la major part dels països del món, el temps dedicat per les dones a les tasques no remunerats duplica el dedicat pels homes a aquestes tasques, presentant a vegades diferències molt superiors, com és el cas del Japó, on les dones dediquen nou vegades més temps que els homes al treball no remunerat (...). A Espanya, el govern de la dreta va signar, amb els sindicats, una nova reforma laboral amb un contracte de mig torn, "ideal" per què la dona el pugui fer compatible amb les seves tasques domèstiques.

La dona pobre i treballadora viu una situació de barbàrie arreu del món.

La manca d'escoles bressol en un horari ampli fa que moltes dones optin per quedar-se a casa. Quan no poden prescindir del salari, estan obligades a dur els seus fills a la feina, fins i tot sense llars d'infants, o deixar-los sols a casa o a cura dels veïns. (...)

És possible afirmar que la dona treballadora i pobre, a tots els països del món, viu una situació de barbàrie. Les dades sobre la violència contra ella comproven aquesta afirmació. Sigui per una imposició social, sigui per costums arrelades que els governs insisteixen a mantenir, la dona pateix tot tipus de violència. A l'Àfrica, la pràctica de la mutil·lació genital (...), l'augment dels casos de SIDA entre les dones (...), en els països musulmans, l'assassinat o el càstig físic a les dones és comú (...), al Brasil i en altres països d'Amèrica Llatina i el Carib, la prostitució infantil (...), l'assetjament sexual al carrer, en el transport col·lectiu, en els locals de treball, s'afegeix a l'impressionant índex de la violència domèstica, amb dones agredides pels seus propis companys, que gaudeixen d'una total impunitat gràcies a lleis de principis de segle. La violació ja va arribar a una de cada tres dones a l'Àfrica del Sud (...). Considerar-les el sexe més feble, amb estatus social inferior al dels homes, sense una alternativa per millorar la seva condició de vida (...) porta (...) a la desesperació o fins i tot al suïcidi, com passa de manera creixent a la Xina.

Davant d'aquest quadre esfereïdor, afirmar que la situació de la dona és millor és una fal·làcia. Tampoc es pot dir que amb els avenços de la tecnologia mèdica, la dona va passar a tenir major control sobre la maternitat, (...) [ja que] no són accessibles a totes les dones treballadores. Per a la majoria d'elles, la realitat és la prohibició de l'avortament, la manca d'anticonceptius (...) i la manca d'atenció mèdica bàsica.

L'atac a l'Estat del benestar i la destrucció dels serveis públics en la major part de les regions del món, també han estat cruels per a la dona treballadora i pobre, agreujant i no suavitzant la dominació patriarcal. (...). Per les dones musulmanes, la realitat és l'agreujament de la seva opressió

i l'aplicació continuada de càstigs humiliants sempre que volen trencar amb l'*statu quo*. De manera general, per tant, la globalització i la crisi del capitalisme van suposar una major submissió per a la dona, un reforç de la desigualtat sexual i el sorgiment de noves formes d'explotació i opressió.

Però les lluites de les dones són cada dia més fortes i massives

Tot i que encara no han reprès la força que van tenir en les dècades dels 60 i els 70, les lluites de les dones han adquirit més força cada dia. Ja constitueixen, de promig, el 37% dels afiliats als sindicats als EUA, el 39% al Canadà, el 51% a Suècia, i el 30% a l'Àfrica. S'han mobilitzat arreu del món (...) com les obreres del sector de la confecció als EUA i a Espanya, les treballadores de les empreses de cosmètics mexicanes, les mestres i infermeres a gairebé tots els països.

La pròpia lluita de les dones del Quebec, que va donar lloc a la Marxa 2000, és un exemple de la forma en què el moviment està creixent. Un altre exemple són els actes del 8 de març, que en els darrers anys han estat cada vegada més agitats i amb un major nombre de participants en els diferents països. A l'Iran, les reivindicacions per la fi de les costums opressives i la participació femenina activa a les últimes eleccions, van ajudar a la victòria del govern Kathami. En la resta de països musulmans, fins i tot amenaçades de mort, les dones troben formes de denunciar la seva situació.

Als països pobres, avui blanc dels atacs recolonitzadors de l'imperialisme, les dones participen cada vegada més dels sindicats i de les vagues, sigui directament, sigui en suport als seus companys amenaçats per l'atur. Els moviments dispersos contra l'encariment de la vida tenen participació majoritària de dones. En el camp, estan en tots els fronts d'ocupació de terres, lluitant per la reforma agrària, i ja és comú veure dones amb les armes a la mà, en els exèrcits guerrillers que actuen en diferents països.

La dona està reprenent el seu paper actiu en les lluites, però a diferència del que va passar en els anys 60 i 70, està més integrada a la classe treballadora. No es veuen moviments feministes autònoms com abans, i les seves banderes més específiques –com la legalització de l'avortament, les escoles bressol en

DONA

8 de Març a Madrid

El passat 8 de març es va celebrar a Madrid una manifestació per commemorar el Dia Internacional de la Dona Treballadora, amb l'assistència d'aproximadament 3000 persones.

Va ser molt destacada la presència de joves, que van contribuir en dinamitzar la mobilització. Les consignes més esteses feien referència al tema dels maltractaments, la precarietat laboral i les desigualtats salarials. Un any més es va trobar a faltar la participació dels sindicats majoritaris –només CGT hi va tenir una presència activa– per convertir aquesta mobilització en un acte de reivindicació i lluita.

Seguirem esforçant-nos per aconseguir que el 8 de març sigui un dia reivindicatiu pel conjunt de la classe treballadora.

Candy i Use.

els llocs de treball, la igualtat salarial- tendeixen a aparèixer incorporades al programa general de la classe treballadora.

Participem a la Marxa denunciant l'imperialisme.

Dins d'aquest quadre (...), la participació en la marxa 2000 és important perquè reforça i dóna més visibilitat a la lluita contra els violents atacs del capitalisme a la classe treballadora. Per això, ha de tenir un objectiu ben clar: denunciar l'imperialisme que, per mitjà de l'FMI, és el major responsable de la misèria creixent de les masses, i els governs locals que apliquen les seves polítiques. Denunciar l'ONU com a braç polític

de l'imperialisme per mantenir subjugades les masses dels països que lluiten per la seva independència.

No podem dipositar cap il·lusió en l'ONU; el su paper és portar les masses a acceptar callades la rapinya imperialista dels nostres països i, quan les masses es rebel·len, l'ONU arriba a substituir els propis governs servils per forces militars pròpies, en una ingerència directa en els destins de pobles sencers, que queden a mans de l'imperialisme.

Cal reforçar la lluita de les dones treballadores al si de la seva classe, denunciant les organitzacions feministes i els partits polítics que procuren lligar la lluita de la dona a un gran moviment autònom, amb dones de la burgesia i primeres dames progressistes. Alçar ben altes les banderes històriques de la dona, (...).

A igual treball igual salari!

Escoles bressol en els llocs de treball!

Prou de treballs precaris per la dona! Estabilitat al lloc de treball!

Per la legalització de l'avortament!

Prou de violència contra la dona!

TOTS ALS ACTES DEL 8 DE MARÇ!

VISCA LA LLUITA DE LA DONA CONTRA L'IMPERIALISME!

FORA L'FMI, L'ONU I ELS SEUS GOVERNOS SERVILS!

VISCA LA LLUITA DE LES DONES I DE TOTA LA CLASSE TREBALLADORA CONTRA EL CAPITALISME!

VISCA EL SOCIALISME!

VISCA LA MARXA DE LES DONES 2000!

*Lliga Internacional dels Treballadors (CI)
Març, 2000*

Telefonia mòbil a qualsevol preu?

La telefonia mòbil és un mercat a l'alça. Mou una quantitat de diners tan gran que fins ara ni als organismes oficials, ni als municipals els ha interessat regular la instal·lació de les antenes i les estacions base que són emissors oberts de microones sense cap garantia sanitària.

La contaminació electromagnètica, anomenada també contaminació blanca perquè és invisible, pot provocar:

-efectes tèrmics (augment de la temperatura corporal): migranyes, insomni, estrès, alteracions del sistema nerviós ...

-efectes no tèrmics : càncer i leucèmia .

Els primers són riscos a curt termini, mentre que els segons triguen més temps a manifestar-se. Donat

que és una tecnologia nova, no hi ha estudis epidemiològics realitzats. Tothom està a l'espera del que resoldrà la OMS sobre els camps electromagnètics (CEM), en l'estudi que dirigeix el Dr. Rapacholi. Davant del dubte, és necessària la prevenció, i en aquests moments, segons el Dr. Bardasano, director de Departament d'especialitats mèdiques de la Universitat d'Alcalà de Henares, la "única prevenció possible és la distància". Mentre, correspondria als governs crear un marc legal que emparés a l'usuari i vetllés per la seva salut. Però de moment, cap país comunitari ho ha fet, tot i que la UE demana als governs que prenguin mesures. Una vegada més el diner prima sobre qualsevol altra cosa. Tansols a Namur (Bèlgica) i, per iniciativa municipal, s'ha fet fer un estudi que ha conclòs que no s'instal·larà cap antena ni estació base a una distància inferior a 300m de vivendes o llocs de treball (oficines, polígons industrials etc.).

Fora d'Europa:

- Sis municipis a Austràlia han establert una distància de seguretat de 500 metres.

- A Toronto (Canadà), 200 metres.

- I mereixen un interès especial els estudis realitzats fa 27 anys a la URSS sobre "L'alteració de la permeabilitat cerebral"; aquests mateixos estudis es van realitzar fa 22 anys als Estats Units i encara no s'han publicat (¿?)

Les companyies de telèfon ofereixen d'un a quatre milions al mes per poder col·locar una antena repetidora sobre els teulats de les vivendes o bé per instal·lar una estació base en un terreny privat o municipal. Evidentment el seu argument és senzill: donen diners a canvi de llogar un espai, però no parlen en cap moment dels problemes de salut que pot comportar l'exposició a la radiació electromagnètica. Al contrari, les mateixes companyies paguen informes mèdics en els quals es certifica la innocuïtat de les seves instal·lacions.

I mentre, Sanitat calla, Foment calla, Justícia calla, Medi Ambient calla, els Governos autonòmics callen, els Municipis callen, el Govern central calla i, s'amaga informació.

Fa uns quants mesos que a la província de Girona s'han iniciat mobilitzacions de veïns i veïnes afectats per projectes d'instal·lació d'antenes i estacions base

de telefonia mòbil. Fruit de les mobilitzacions és la resolució que s'ha prè a 23 municipis de decretar moratòries i aturada temporal d'obres a companyies de telefonia mòbil, en espera que surtin les primeres conclusions de la OMS (2002-2003), o bé en espera de recollir més informació sobre el tema. També s'ha creat l'Associació per la protecció ciutadana de l'electropol·lució (PROCEP), amb l'objectiu d'aconseguir una regulació de la instal·lació d'estacions base i antenes de telefonia mòbil, i difondre la informació que tenim sobre el tema (www.grn.es/electropolucio).

No anem contra el progrés, sinó que creiem imprescindible que els Governos prenguin la responsabilitat que els pertoca. Telefonia mòbil, sí però amb totes les cartes sobre la taula, si no tornem a estar qüestionant-nos, com tantes altres vegades: quan escolten les democràcies al poble.

Anna Hernández Sánchez.
Girona

Deute extern

La por del PP a la democràcia real

Malgrat la prohibició de la consulta sobre el deute extern a poques hores de la seva realització i del desplegament policial per a impedir-la, més de 15.000 voluntaris a tot l'estat van recollir un total de 684.145, a la seva majoria de més de 18 anys, però també de 16 i 17, així com immigrants amb i sense residència, que van donar una aclaparadora resposta favorable a la condonació del deute. Però, i i a falta encara de la votació a molts pobles i ciutats, volem dedicar aquest espai a la denúncia tant de la prohibició com de la actuació de la policia.

Va mobilitzar-se tanta gent per tirar endavant La Consulta popular per abolir el deute Extern que, el dia de les eleccions, ja tothom buscava les tauletes. Van trobar-les? Doncs, a Madrid, difícil. Les que no va aixecar la policia durant el matí (a Vallecas a les 9:00), s'estaven amagant del

desplegament (cotxes, furgones, ¡helicòpters!) que rastrejaven els carrers darrere de les nostres urnes. H.I.J.O.S. Madrid vam decidir donar un cop de mà , i ens va tocar la taula nº 12 del Districte de Chamberí. Vam arribar, després de tot el matí al Rastro, esperant una tarda similar; i després de 45 min. de tranquil·litat ens veiem envoltats per 3 furgones d'ANTIVALLOTS, que, simultàniament obren les portes i escupen uns

25 blauets vociferants. Nosaltres érem 4. «Documentación, y ya están retirando esto si no quieren que nos lo llevemos». Van prendre'ns totes les dades per denunciar-nos no se sap per què. M e n t r e enretiràvem el material, vam demanar-los la identificació i aleshores entre ells va aparèixer la indignació més absoluta, el cap va manar deternir-nos

a tots. El delicte? Conèixer, per sorpresa seva, els pocs drets que tenim.

Durant el temps que ens va acordar la policia, i el que va durar la discussió, força gent va acostarse a l'urna a votar, desafiant obertament els blaus que, invariablement, els demanaven el document.

«!En este país hoy no se puede firmar NADA!! ¡Os vais a Francia!!» «no me vaciles niñato, que hoy es Domingo, hace sol y no me apetece sacar la porra». Van ser algunes de les perles amb què van rebatre els nostres arguments, a més de nombroses detencions i «desdetencions». Finalment van endur-se un xicot que els va demanar la identificació perquè «qui em diu a mi que aquest uniforme no és un frau?», això va ser massa per ells. No van dir-nos on se

l'enduien (SEGREST), i van requisar-nos tot el material (ROBATORI).

En fi, un capítol més d'abusos i intimidació policial, aquesta vegada contra una iniciativa pacífica i multitudinària.

En el que podia haver estat el darrer dia de govern del P.P., aquest va continuar posant en pràctica la seva política de repressió a qualsevol iniciativa que aconseguís el perillós recolzament de la gent. Vénen 4 anys més d'això mateix (ara amb majoria absoluta) que han de ser contrarrestats amb més mobilització,

**CONTRA L'AGRESSIÓ POLICIAL I
PER LA LLIBERTAT D'ACCIÓ POPULAR.**

Soledad, H.I.J.O.S., Madrid.

Universitats catalanes

En defensa de la universitat pública: Tots a la vaga el 23 M!

En el marc de la Jornada de lluita convocada per la Plataforma en Defensa de la Universitat Pública, el dia 9 de març passat uns dos-cents estudiants van protagonitzar una tancada a l'aula Magna de la Universitat de Girona. Durant

la tancada va celebrar-se una assemblea multitudinària en què va dissenyar-se un pla de

lluita que ha de culminar amb la jornada de vaga convocada arreu de Catalunya pel proper dia 23 de març. Entre els actes previstos -al marge de continuar la campanya de recollida de signatures i pronunciaments i la de reconversió de la targeta de crèdit en carnet d'estudiant d'una universitat pública- una taula rodona sobre la universitat pública a la Facultat de Dret, una protesta al rectorat contra la precarietat de les pràctiques, una plantada de creus simbolitzant l'agonia de l'ensenyament públic davant de totes les facultats, una acampada pel dia 22 al campus de Montilivi, i, naturalment, la vaga i manifestació, convocades conjuntament amb els companys de la Plataforma Revolucionària d'Estudiants de Secundària i amb el suport de la Junta de Personal Acadèmic de la UdG, pel proper 23 de març a la plaça Catalunya de Girona a les 12 del migdia.

Tralla, 1er de Dret, UdG.

9 de març

Jornada de lluita a la UAB

Coincidint amb la vaga convocada pels estudiants de Madrid contra l'informe Bricall, el 9 de març es va dur a terme una jornada de lluita a totes les universitats públiques catalanes. A la UAB els actes van començar al matí amb assemblees a diverses facultats, piquets informatius a les estacions de trens, xocolatda, pintada de murals... Al migdia es va fer un dinar popular i a mitja tarda una xerrada sobre la lluita a l'autònoma de Mèxic. A les 20 hs

es va ocupar el rectorat i una vuitantena de persones van celebrar una llarga assemblea per discutir més propostes de debat i mobilització. La majoria va passar la nit al rectorat. La jornada de lluita del 9 es va plantejar per escalfar motors per la vaga del 23 M.

Cristina, 4rt Història UAB.

Sota la bota de l'imperialisme

Timor (i 2)

Reproduïm la segona part de l'entrevista publicada a Lluita Internacionalista 8 i realitzada per la nostra companya Pilar Rubio a Julie Flanagan, membre de la Plataforma de Solidaritat amb Timor de Barcelona, al seu retorn d'aquell país.

LI- Han sobreviscut organitzacions socials de base pròpies dels Timoresos després de les matances?

Sí. Primer, hi ha formes tradicionals d'agricultura, el cultiu d'arros per exemple que requereix un treball comunitari, i també les formes d'organitzar la vida social i econòmica als poblets, encara que els indonesis van intentar destruir el teixit social de Timor Oriental. Hi ha 14 grups llingüístics a Timor i, malgrat quasi mig mil·lenni de colonialisme portuguès i els 24 anys d'ocupació militar d'Indonèsia el sentit d'identitat nacional — timorès, i de tots els grups llingüístics — ha sobreviscut. Potser no es tracta tan de "malgrat" sinó "a causa de" els intents de de fora de sotmetre el país. Després hi ha l'església que, durant els anys d'ocupació d'Indonèsia, ha sigut l'únic aixopluc, així que quasi tot el país va esdevenir catòlic durant els últims 24 anys. Però això també vol dir "catòlic" a la manera timoresa. Després, les organitzacions polítiques com FRETILIN, FALINTIL (l'ala militar primer de FRETILIN i després del CNRT) i grups més petits com ara el Partit Socialista de Timor que ara ha adoptat una posició molt crítica de les actuacions de l'UNTAET i del CNRT (que inclou el partit UDT abans pro-Indonèsia i sempre capitalista — per exemple els germans Carrascalao). El PST és dels antics militants de FRETILIN, els de l'esquerra, que critiquen els acords pragmàtics fets amb els membres del UDT. També hi ha altres grups de gent jove, amb formació indonèsia (però anti-autonomia) que han format grups "watchdog" que vigilen i critiquen i mantenen diàlegs amb els antics líders. I, molt important, hi ha grups de dones que treballen en el desenvolupament de base, de drets de dones, i també com a crítics dels líders del CNRT i de l'UNTAET. Timor Loro Sa'e, amb la seva llarga tradició de lluita militar, política externa, clandestina, rural i urbana... és una societat altament polititzada i, mentre que hi ha tensions també hi ha molt diàleg entre els diferents grups.

LI- Creus que l'ajut internacional fomenta l'autoorganització dels Timoresos i la seva autonomia alimentària?

No. Fins ara, l'actuació internacional ha sigut un desastre i en diferents aspectes les agències internacionals empitjoren la situació. Per començar, les despeses de l'ONU són unes 5 vegades l'ajuda financera promesa per la comunitat internacional, així que l'UNTAET "menja" una gran part de l'ajut.

La base de l'economia real és l'agricultura, i Xanana Gusmao insisteix en que la recuperació econòmica s'ha d'enfocar primer de tot en el sector agrícola per acabar amb la dependència total de l'ajuda externa: necessiten llavors, tractors, eines agrícoles... Tanmateix, les prioritats de la comunitat internacional han sigut la seva infraestructura occidental, cotxes, els hotels flotants, la discoteca i les

hamburgueses fetes de materials importats. Mentrestant, les manques agudes dels timoresos porten a que els preus hagin pujat en picat: entre l'agost i desembre un increment del 200%. L'ajuda alimentària, a part de la necessitat de distribuir menjar d'urgència (i fins i tot això ho fan malament i de manera molt desigual), ha d'anar directament als sectors productors rurals, segons els sistemes del país — búfals, per exemple. La combinació d'atur i de alts preus de menjar crea molta inestabilitat social que impedeix encara més l'autosuficiència. Malgrat tot, sembla que la propera collita d'arros serà molt bona, que és una mostra de la capacitat de la societat timoresa que s'ha de respectar i recolzar, però les agències externes sempre volen imposar els seus propis criteris. L'actitud crítica independent i vocal dels timoresos és encara més essencial.

LI- En aquest moment, quina activitat tenen les milícies pro-indonèsies dins el territori i als camps de deportats a Timor Occidental?

Encara són actives a Timor Occidental en campaments determinats, Tua Pukam en la zona de Kupang per exemple. Hi ha unes 130.000 - 150.000 persones deportades/refugiades als campaments diferents, en condicions lamentables. Durant les últimes sis setmanes, 157 de les 4.000 persones a Tua Pukam han mort de malària, diària i d'altres malalties fàcilment curables, i les milícies encara impedeixen accés als campaments. El dia 27 de gener els milicians van atacar dos periodistes anglesos que visitaven l'acampament de Noelbaki i l'ONU havia de suspendre les seves operacions al campament durant varios dies. Ara els generals indonesis dels grups tant de Prabowo Subianto (el gendre de Suharto, ara exiliat a Jordània) com de Wiranto utilitzen els milicians per fomentar la inestabilitat a les illes Maluku, i Lombok, per poder demanar que l'exercit agafi control amb llei marcial, i la presència de les tropes de Jordània com a "forces de la pau" a Oecussi (l'enclau de Timor Loro Sa'e a Timor Occidental) augmenta els temors d'una activitat incrementada dels milicians.

LI- Què passa amb el tema del petroli de Timor Gap?

Timor Loro Sa'e vol renegociar l'acord existent amb Austràlia sobre petroli i gas. Jose Ramos Horta ha dit que el CNRT complirà els termes de l'acord fins la independència i després buscarà la manera de millorar les condicions per a Timor Loro Sa'e. L'acord es revisarà d'aquí a dos anys. De moment l'UNTAET ha agafat d'Indonèsia el control de la part de Timor Loro Sa'e de les reserves durant dos anys. Phillips Petroleum Co. seguirà amb les seves exploracions i plans de desenvolupar el jaciment de gas de Bayu-Undan, amb l'esperança d'entrar en producció l'any 2003 o 2004. Pensen de traslladar el gas a Austràlia per gasoducte.

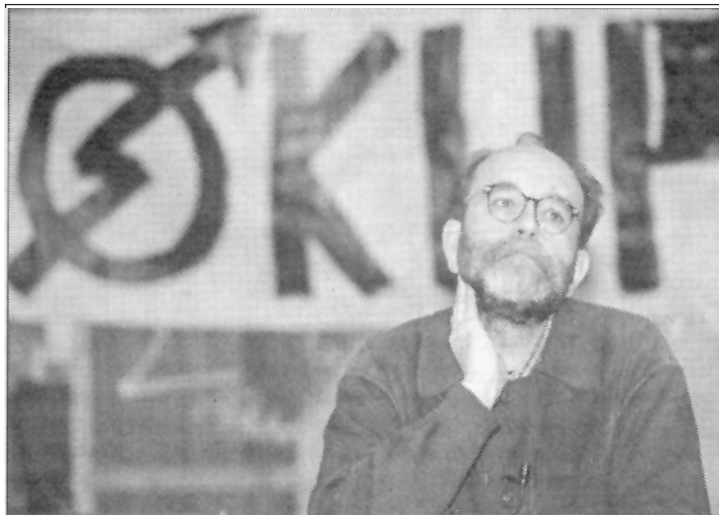
Amb la resistència txetxena

Va caure Grozny, però la guerra segueix. Com en el 94-96, els combats s'han encruel·lit a les muntanyes. Els bombardejos són sistemàtics i malgrat les promeses de Putin d'un imminent esclafament dels txetxens, les baixes russes es multipliquen dia a dia. És en aquest marc en que s'estan celebrant les eleccions russes que molt probablement portin Putin a la presidència, mentre la guerra d'extermini segueix enfrontant una resistència aferrissada. Les massacres estan encara dintre del vergonyós "màrgen" totavía dentro del vergonzant "margen" que la Unió Europe va concedir a Rússia per començar a respectar els drets humans -"a partir del 1er. d'abril", legitimant les barbaritats de l'actual genocidi, a la vegada que els seus medis d'informació desplaçaven el conflicte de les primeres pàgines, tot tractant que l'oblidessim. Però, i encara més si hi queda un txetxè lluitant per la llibertat del seu poble, no només no podem oblidar-ho sino que cal impulsar amb totes les nostres forces, tot acte, mobilització o campanya de sensibilització ens sigui possible.

Sota el títol "Txetxènia, les claus del conflicte" el 6 de març passat va tenir lloc als Químics de Girona una xerrada-debat organitzada per Lluita Internacionalista, l'Assemblea del Casal Popular els Químics, Maulets i l'Ateneu 24 de Juny, amb el professor Carlos Taibo com a ponent. L'acte, precedit d'una roda de premsa, va comptar amb l'assistència d'una seixantena de persones, i s'ha d'emmarcar, d'una

banda, com a continuïtat del treball realitzat durant els mesos de gener-febrer passats per la Plataforma Itxkèria Independent de Girona i, de l'altra, dins de la campanya en defensa del Casal Popular els Químics, contra el qual el Jutjat d'Instrucció nº 7 de Girona va dictar ja fa més d'un mes una ordre de desallotjament que continua en vigor.

Tralla, Girona

El passat 6 de març, Lluita Internacionalista, juntament amb l'àmbit Jove de l'Espai RVV i amb els Col·lectius de Joves Comunistes, vam portar a Caralós Taibo a l'Autònoma per fer una xerrada sobre Txetxènia.

L'acte va resultar molt interessant i hi van assistir més de 110 persones, el llibre de Taibo sobre el conflicte de Txetxènia es va esgotar i, en qualsevol cas, va servir perquè no oblidem aquest poble que continua lluitant.

Cristina Mas. 4rt Història UAB

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Aquí ens trobaràs

S. Pere Mitjà, 14, bjos. Barcelona
Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal3.iddeo.es/li>
Tel 93- 310 75 64 - fax 93- 296 68 89

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....